

'Waarde Witte Dorp, mede bepaald door inzet van bewoners'

De liefde voor een vrouw won het uiteindelijk van zijn liefde voor het Witte Dorp: Toine van Dorst, drijvende kracht achter tal van initiatieven in de wijk, verliet eind november het Witte Dorp en emigreerde naar België, 20 kilometer verderop. Enkele highlights uit zijn ruim tien jaar lange inzet voor de buurt.

door Wieger Cornelissen

Het begon met de organisatie van het Millenniumfeest. Daar kon Toine meteen zijn doortastendheid laten zien. Zo kwam hij bijvoorbeeld met het idee om een tent neer te zetten met een scheepsbrug, maar ook met het idee van een speciale klok die terugtikte: "Die klok heb ik zelf gemaakt. Om tien voor twaalf plaatste ik hem op het podium, en stelde het mechanisme in werking. De klok telde keurig af en klokslag 12 uur ontvonkte een magnesium werkstuk met het getal 1999 - 2000. Toen mijn werkstuk eenmaal brandde ontwikkelde zich onder de dreun van 'A brand new day' en de opkomst van de kinderen met hun sterretjes, een dikke wolk van witte rook." Voor alle aanwezigen een onvergetelijke start van het nieuwe Millennium.

Dit Millenniumfeest smaakte naar meer. Zo ontstond het idee bij Toine en een aantal andere buurtgenoten om een jaarlijks terugkerend feest te gaan organiseren op de langste dag van het jaar: het Midzomernachtfeest. Toine heeft er als medeorganisator en

• **Toine van Dorst op 'zijn' Burghplein:** "Hoewel ik weg ga, blijft het Witte Dorp een vaste plek hebben in mijn leven."

• Toine van Dorst (links) met zijn Belgische vriendin Yanka.

Toine vertrekt

aanpakker maar liefst acht op zijn naam staan.

Successen

De successen van het Midzomernachtfeest stimuleerden Toine om nog meer te gaan doen voor de wijk. Hij ver-

bond zich vanaf 2002 aan de organisatie van de Oranjefestiviteiten op Koninginnedag en zorgde voor een professionalisering van dit feest op het Burghplein. Verder hielp Toine ook vier keer mee aan de organisatie van de Autoloze Zondag. En uiteindelijk liet hij zich in 2006 ook nog door Monique van de Wiel overhalen om voorzitter te worden van het dagelijks bestuur van Stichting Het Witte Dorp.

Facelift

In de periode van zijn voorzitterschap kreeg het Burghplein een facelift. In praktische zin dankzij de vele aanpassingen. Maar ook in overdrachtelijke zin, dankzij de bestrijding van de overlast die hangjongeren bezorgden. "Ik klom in de grote bomen op het Burghplein en hing daarin enkele bouwlampen die ik richtte op de hangplekken." Het was heel effectief. Maar na een klacht van de hangjongeren moesten, op last van de politie, de lampen binnen enkele dagen weer worden weggehaald. Het probleem kwam weer terug.

Eigenlijk toonde Toine zich met zijn idee een voorloper in de bestrijding van hangjongeren. Tegenwoordig worden immers overal piepers opgehangen die een heel vervelend geluid produceren. Dat mag dan weer wel. "Ik liet mij door deze tegenslag niet uit het veld slaan en zorgde dat een buurtvertegenwoordiging in gesprek ging met de gemeente en met de wijkagent om afspraken te maken over de probleemaanpak. Daarnaast schroomde ik niet de hangjeugd geregeld aan te spreken op hun gedrag."

Hoe komt iemand er toe zich zo voor het algemeen belang in te zetten?

Toine zegt daar zelf over: "Ik kon mijn creativiteit kwijt in de organisatie van activiteiten." Misschien was nog wel belangrijker voor hem dat hij zich door zijn actieve verenigingsleven als vrijgezel opgenomen voelde in de gemeenschap van het Witte Dorp en vriendschappen opbouwde met de mede organisatoren en hun aanhang. Toen Toine

bijna twee jaar geleden kennis maakte met een leuke Belgische deerne heeft hij getwijfeld over zijn prioriteiten. Hij hield lang vast aan het idee om beiden naast elkaar in stand te houden. Dat bracht hem op oudejaarsavond wel eens in een tweestrijd als hij tot één minuut over twaalf bij zijn Belgische vriendin feestvierde maar na een snelle nieuwjaarswens spoorde hij zich richting Burghplein. Dit om op tijd te zijn voor de nieuwjaarsreceptie die daar tegen één uur begon.

Lees verder pagina 3

Parkeren?

Is parkeren in de wijk een steeds groter probleem. Of toch niet?

Onderzoek onder bewoners moet duidelijkheid scheppen. Vandaar de bijgevoegde enquête. Vul 'm in vóór 1 januari!

Lees verder pagina 6

In dit nummer:

Nieuwe voorzitter	3
Sofie in Afrika	5
Sint 2009	8
Terug in de tijd	8

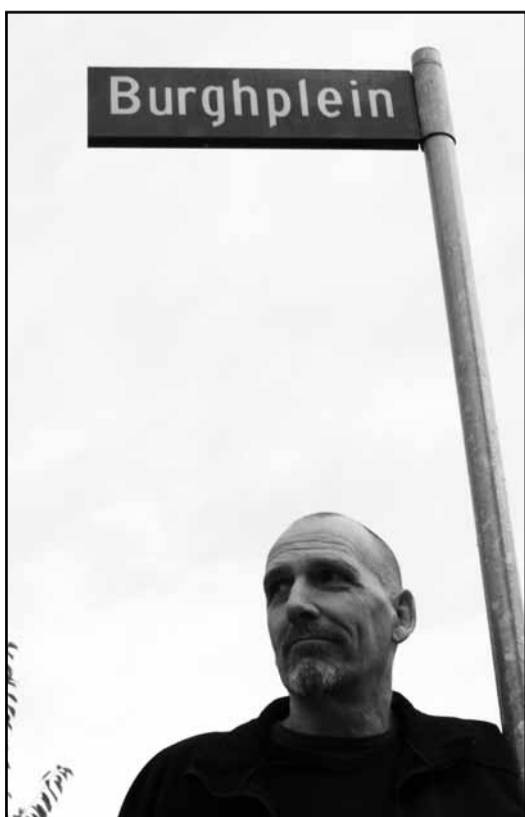

Foto: Paula van Overveld

Foto: Wieger Cornelissen

Voor u geknipt

Eindhovens Dagblad 27 oktober 2009

Groen voor de kleine ruimte

door Mike Verdonk

EINDHOVEN - Marc Müskens en Giannata Gatto hebben een nieuwe vorm van groenvoorziening voor de binnenstad ontworpen. Wethouder Mary Fiers van Wonen en Ruimte onthulde zaterdag Boommm en Urban Buds in de Schalmstraat. Ze geven de natuur ruimte, juist in de kleine hoekjes.

De Schalmstraat is een typische binnenstadstraat. Woninggevels grenzen direct aan de stoep. In de smalle straat veroorzaken geparkeerde auto's een dringend gebrek aan ruimte voor openbaar groen. Geen plek dus voor bomen, ook omdat er onder de stoep een wirwar van riolering, elektriciteits- en glasvezelkabels ligt. „Een boom heeft onder de grond net zoveel ruimte nodig als erboven”, weet ontwerper Marc Müskens.

In opdracht van de gemeente onderzocht Müskens een manier om groen terug te brengen in de straat. De oud-student van de Design Academy bedacht Boommm: een stalen een-dimensionale boom, gevormd zoals een getekende boom, geleidt klimplanten als de clematis of kamperfoelie. „Klimplanten gebruiken minder dan twee stoeptegels aan aarde om te wortelen”, licht Müskens toe. „Hun wortels laten de omliggende stoep onbeschadigd en het blad is het hele jaar door groen.”

Vijf Boommm'en lopen als een lint door de Schalmstraat. Op het terrein van het zorgcentrum Wilgenhof staan er twee. „Het is een verbinding tussen leven en dood”, vindt Hariëtte Rubbens, bewoonster van Wilgenhof. „Tussen het dode staal en de levende plant die oomheen kronkelt, maar ook een verbinding tussen jonge mensen in de straat en oudere bewoners van Wilgenhof.”

De sociale functie komt terug in de Urban Buds van ontwerper Gio-

De ontwerpers Giannata Gatto en Marcel Müskens bij hun Urban Bud (voorgond) en Boommm. foto Jean Pierre Reijnen

nata Gatto. „Het verbouwen van planten en voedsel bevordert de communicatie”, vertelt Gatto. „In een multiculturele samenleving kiest ieder mens andere zaden. Met zelfgekweekte groente bereidt ieder op een eigen manier verschillende gerechten. Dat bevordert het gesprek al tijdens het verbouwen.” Bij Wilgenhof staan vijf Urban

Buds. In de mobiele moestuinen plantten de eerste eigenaren hun stekjes venkel. Gatto ontwierp de Urban Buds als afstudeerproject aan de Design Academy. Binnenkort is een Urban Bud voor dertig euro per jaar te huur bij de ontwerper. Net als Boommm is de Urban Buds speciaal ontworpen voor binnensteden.

Een oproep Kicksen uit het vet!

Heb je ook zo'n zin om (weer) lekker te voetballen op zondagochtend? Dat kan: elke zondag van 10.30 - 12.30 uur zijn wij te vinden op het voetbalveld achter Animal. We spelen op een half veld met kleine doelen een onderling partijtje. Fanatiek maar altijd sportief. Er zijn geen verplichtingen, behalve een bijdrage voor de huur van het veld. De gemiddelde leeftijd ligt ruim boven de 35 jaar, terwijl de oudere zonen tempo en scherpte zeker

hebben opgekrikt! Durf jij de uitdaging aan? Haal dan je kicksen uit het vet en kom ook voetballen! Tot zondag!

Locatie: Sportpark De Heihoef van S.V. Tivoli aan de Roostenlaan. Leo Schliekelmann, Burghplein 16, leo.schliekelmann@planet.nl Roger Beckers, Burghstraat 28 Hans van Amelsfoort, Burghstraat 3

Vrijwilligers gezocht

door Wieger Cornelissen

Geniet jij ook zo van onze buurt? Grote kans dat je positief reageert op die vraag dankzij de prachtige woningen en de fantastische activiteiten die in het Witte Dorp worden georganiseerd. Dit is vooral ook te danken aan alle buurtbewoners die zich in de afgelopen jaren vrijwillig inzetten voor onze wijk.

De een doet dat in het bestuur van de wijkvereniging. Een ander weer met de organisatie van incidentele activiteiten als het Sinterklaasfeest. Samen bezorgen zij onze wijk de meerwaarde waar we allemaal van genieten. De organisatie van dergelijke activiteiten levert de vrijwilligers veel waardering op. Verder biedt het een mooie gelegenheid om andere wijkbewoners te leren kennen en je kunt er je creativiteit in kwijt.

Schrijf je graag dan kun je meewerken aan de wijkkrant! Wil je je kinderen graag voor de voordeur van zo'n mooie zeep-

helling laten glijden, dan kun je een Straatspeeldag gaan organiseren. Voel je je betrokken bij de inrichting van het Burghplein of heb je goede ideeën om de parkeerproblematiek aan te pakken dan zou een bestuursfunctie misschien iets voor je zijn!

Maar misschien ben jij die creatieve geest die iets heel anders in gedachten heeft, iets wat de afgelopen jaren nog niet is georganiseerd. Dan kan dat! Je hoeft je vinger maar op te steken! Je kunt zo aan de slag.

Vooraf ook bewoners die zich recent hebben gevestigd in het Witte Dorp zijn van harte welkom.

Angelique Spierings (St. Leonardusstr. 1, e-mail: Angelique.spierings@xs4all.nl) en Wieger Cornelissen (St. Christoffelstr. 2, e-mail: burger.cornelis@planet.nl), de voorzitters van de beide buurtverenigingen, willen je graag verder helpen als je ambities hebt.

Ledenvergadering

Op maandag 8 februari a.s. organiseert het bestuur van De Witte Burgh wederom haar jaarlijkse ledenvergadering, aanvang: 20:30 uur, plaats: Café Strauss aan de Jorislaan.

Colofon De Witte

Redactieadres: Het Witte Dorp: Sint Adriaansstraat 1 De Witte Burgh: Gebr. van Doornestr. 11

Redactie: Wieger Cornelissen, Hans Hurkmans, Paula van Overveld, Maarten van Roessel, Marion Steegh, Nel Stevens en Michel Theeuwen

Druk: Koppie Koppie, Eindhoven

Kopij of tips: op cd of per e-mail: dewitte@paulissimo.nl

De redactie behoudt zich het recht voor stukken in te korten.

Internet: www.hetwittedorp.nl

Op 23 juni is John Wildschut uit de Schalmstaat op 44-jarige leeftijd plotseling overleden, hij was echtgenoot van Wilma Wildschut-Henraath en vader van Kirsten, Kaylee en Yuri.

Vele bewoners van het Witte Dorp hebben jarenlang kunnen rekenen op John's diensten als vakkundig loodgieter. Ook in het weekend konden buurtbewoners bij hem aankloppen als er problemen waren met het riool.

Enkele buurtbewoners uit de Witte Burgh hebben wat goede herinneringen aan hem opgeschreven.

Op de plek waar nu de nieuwe huizen aan de Schalmstraat zijn gebouwd, lag voorheen

In memoriam

John Wildschut

een braakliggend veldje. Op dit veldje werden de honden uit de hele buurt uitgelaten.

Om half 8 's ochtends kon het daar behoorlijk druk zijn. John kwam daar ook iedere ochtend, samen met zijn trouwe hond Tigo. In de winter stonden we daar in het donker het nieuws van de dag door te nemen. John had het graag over de in het weekend gespeelde wedstrijd van PSV. Ook was hij erg betrokken bij de plannen rondom het nieuwbouwproject Schalmstraat en de daarmee gepaard gaande verdwijning van het veldje.

In de zomer stond iedereen lekker in het zonnetje te praten. De dag begon voor ons op

deze manier zo gezellig! Als er belangrijke voetbalwedstrijden op tv werden uitgezonden, haastten we ons in de rust met de honden naar het veldje. Regelmatig ontmoeten we John daar dan ook. John nam de eerste helft van de wedstrijd, als echte voetbalkenner, met ons door. Daarna haastten we ons weer naar huis. De honden kregen uiteindelijk maar een kwartiertje om met elkaar te spelen.

Herkenning

Het was voor ons een vertrouwd aanblik als de grote poort aan de Schalmstraat open ging en John er met zijn rode bus uit kwam rijden. Die bus werd dan ook in heel Eindhoven herkend. Je kon

• John Wildschut.

hem overal tegenkomen en altijd werden wij ook door hem gezien in onze auto's. Dan werd er hartelijk gezwaaid door John als teken van herkenning.

We koesteren de fijne herinneringen aan John Wildschut.

Perry en Ineke

Angelique Spierings nieuwe voorzitter Stichting Witte Dorp:

"Zelf de problemen oplossen"

door Michel Theeuwen

Angelique Spierings is de nieuwe voorzitter van de stichting Het Witte Dorp. Ze heeft de eer om Toine van Dorst op te volgen nu die naar België verhuist. Echt een keuze had ze niet: het bestuur bestaat nog maar uit drie mensen en zij was de enige die beschikbaar was. Engbert Bos is penningmeester en Liesbeth Tienkamp lid. 'Eigenlijk ben ik voorzitter ad interim', vertelt ze in Sint-Leonardusstraat 1, thuis aan tafel. Er is een kandidaat-voorzitter die nog een jaar nodig heeft om van andere, zware taken te komen. Het kan dus zo maar zijn dat Angelique Spierings dan alweer voorzitter af is. Ze vindt het niet erg.

'Toine van Dorst is de grote animator van veel zaken. Nu hij weg is, zou het fijn zijn als anderen – die genoten hebben van zijn werk – iets willen doen om de stichting en het Witte Dorp in stand te houden. Het zou fijn zijn als iedereen een steentje bijdraagt, met zijn eigen ideeën en eigen kwaliteiten.'

Angelique (49 jaar, getrouwd met Albert, drie kinderen van 20, 18 en 16) woont sinds 2001 in het Witte Dorp. 'Maar wij kwamen uit de Sint-Jansweg en we kenden het dorp en veel bewoners al.' Als vrijwilliger was ze al wel actief bij Koninginnedag en 't Millenniumfeest, maar ze zat niet echt in de organisatie. 'Misschien

Foto's: Paula van Overveld

• **Angelique Spierings: "Wonen houdt niet op bij de voordeur".**

is dat idee ontstaan omdat we wel altijd overal bij zijn', lacht ze. Voor het bestuur van het Witte Dorp werd ze twee jaar geleden gevraagd door Monique van de Wiel, toen die ermee stopte.

Woongenot

'In die twee jaar hebben we ons flink ingezet voor allerlei zaken. Want wonen houdt niet op bij de voordeur; het woongenot neemt toe als de woonomgeving verbeterd wordt. De stichting is daar druk mee bezig.

• **Het Burghplein wordt weer opgeknapt.**

We hebben regelmatig overleg met de wijkagent en de wijkbeheerder van de gemeente. Daar kun je zaken heel concreet mee regelen. Zo zouden er afvalcontainers voor de bovenwoningen komen, op het plein. Dat hebben we tegen kunnen houden. De gemeente zou daarvoor ook een monumentenvergunning moeten aanvragen, net als bewoners die iets willen met hun huis.' Enthousiast vertelt de nieuwe voorzitter hoe de problemen van de wijk aan de orde komen: het Burghplein dat niet veronachtzaamd mag worden, de parkeerproblemen waar nu een werkgroep mee bezig is en de hangjongeren die even het woongenot bedreigden. Ze heeft zo haar mening over die onderwerpen, roept af en toe tactisch 'schrijf dat maar niet op', en is bovenal gemotiveerd om er mee aan de slag te gaan. 'De hangjongeren hebben we aangepakt door een actieve opstelling van zoveel mogelijk bewoners van het Burghplein.

Twee keer hebben we moeilijke groepen kunnen aanpakken: steeds weer problemen melden, allemaal opletten. Door het zelf aan te pakken is het geen echt probleem geworden.'

Niet-sociaal parkeren

Ook de oorzaak van het parkeerprobleem ligt bij de buurtbewoners zelf, vindt Angelique Spierings. 'Natuurlijk zijn er bijvoorbeeld in de Sint-Odulphusstraat te weinig plaatsen. Als het kan moeten er ook parkeerplaatsen bijgemaakt worden, zoals in de Wilakersstraat is gebeurd. Maar het Witte Dorp heeft geen last van mensen van buiten die hier de auto neerzetten. Wel heeft het te maken met niet-sociaal parkeren: een auto op drie parkeerplaatsen. Daar baten geen betaald parkeren of parkeerkaarten tegen. Nee, wij zijn het zelf die het probleem veroorzaken en moeten het ook zelf oplossen.' De inventarisatie van de problemen

Het Burghplein

Het Burghplein wordt weer onder handen genomen:
- de dode boom wordt vervangen
- de beplanting weer aangepast
- de zandbak wordt aangepast
- het zogenaamd onveilige klimrek wordt vervangen
- voor het draaimolentje komt een ander leuk speelobject in de plaats.

Ook komen er hondenpoepbakken zodat de afvalbak bij de banken niet meer zo gaat stinken. Volgend jaar krijgt de buurt waarschijnlijk van die gazen bladerbakken.

De mooiste 'trofee' vindt Angelique Spierings echter de bankjes op het plein. Het had nogal wat voeten in aarde voordat die er mochten komen, omdat de monumentencommissie alles te modern vond. Uiteindelijk is het bestuur zelf op zoek gegaan naar alternatieven. Via de Van-Nellefabriek in Rotterdam werd het ontwerp gevonden dat uiteindelijk het groene licht kreeg en nu staat te pronken op het plein.

zoals de werkgroep parkeren die gaat houden, vindt ze een goed idee.

Het Burghplein tenslotte ziet ze als visitekaartje voor de wijk. Niet alleen voor de aanwonenden, maar voor alle kinderen uit de buurt, hun ouders en ouderen die er op een bankje komen genieten van het zonnetje. 'Als je er voor zorgt dat het plein in orde is, dan heeft iedereen er wat aan.'

Voor de komende jaren staat het 75-jarig jubileum hoog op de agenda van de nieuwe voorzitter en het stichtingsbestuur. In 2012, het is dan 75 jaar geleden dat de bouw van Dudoks plan begon, moet dat tot een groot feest leiden. Maar daar wil Angelique Spierings nog niet veel over zeggen.

Toine was altijd bereid zich in te zetten voor het algemeen belang

Vervolg van pagina 1

Uiteindelijk heeft Toine de knoop doorgehakt: eind november emigreerde hij naar België, naar Neerpelt om precies te zijn, waar hij met zijn nieuwe liefde is gaan samenwonen.

'Hoewel ik weg ga, blijft het Witte Dorp een vaste plek hebben in mijn leven. Ik heb er veel vrienden gemaakt en ik heb er een zeer prettige 'midlife-crisis' (what crisis!!!...) gehad. Vanaf 2010 ga ik mijn tweede jeugd in, in Neerpelt, net 20 km verderop, met wat paarden, geiten en schapen.' De kettingzaag en zitmaaier

worden zijn attributen buiten zijn werk. Volgens hem een rustig vooruitzicht.

Genoeg clubjes

Daarmee is een markante persoonlijkheid vertrokken uit onze wijk. Iemand waar veel meer anekdotes over kunnen worden aangehaald. Maar bovenal iemand die altijd bereid

was zich in te zetten voor het algemeen belang.

Wat hij de bewoners, en vooral de nieuwelingen wil vragen is om een steentje bij te dragen aan de buurt. Daar zijn genoeg clubjes en activiteiten voor. 'Let wel, het Witte Dorp is niet alleen een hoop huizen met een mooie gevel, maar een optelsom van het totaal

die de buurt de moeite waard maakt. De waarde van dit goed wordt ook bepaald door de mate van energie, die bewoners investeren in de buurt.

Mijn motto is: Het is niet wat de buurt voor je kan doen, maar wat kan ik voor de buurt doen!'

We zullen hem in ieder geval missen!

☞ Men neme een Vin du Dok ☜

Rob woont al tien jaar met zijn vrouw Franka en zoon Freek (12) in de 1e Wilakkersstraat 9. Sinds augustus geniet het gezin van een prachtige jonge hond, Ziva. De keuken is functioneel ingedeeld. Hoewel Rob en Franka een voorkeur hebben voor een eetkeuken met eettafel, zijn ze nog nooit in de verleiding gekomen om de keukenmuur door te breken. "De kleine keuken is authentiek en hoort gewoon bij dit huis. Daarom laten we het zo!".

door Marion Steegh

Rob heeft het recept van Kalkoenrolletje met Gorgonzolasaus voor alle bewoners van het Witte Dorp/De Witte Burgh op papier gezet. Hij maakt meteen duidelijk waarom hij voor dit recept gekozen heeft. Hij houdt van goed eten! Vanwege zijn baan in Amsterdam is er vaak te weinig tijd om in de keuken te staan. Door de week kookt zijn vrouw Franka de maaltijden. In het weekend maakt hij zelf graag tijd vrij om te koken. Hij heeft leren koken in zijn studententijd. In het studentenhuis had iedereen om de beurt de taak om te koken voor het hele huis. "Dat moest wel smaken, anders kreeg je zoveel kritiek!". Het koken werd steeds leuker naarmate hij meer ervaring kreeg. Zijn belangrijkste culinaire kwaliteit is zijn gevoeligheid voor de juiste ingrediënten. Rob heeft een goede smaakzin. Hij proeft feilloos wat er nog ontbreekt in een gerecht. Met soep en desserts heeft hij niets. Het gaat hem om het échte werk en dat zijn de hoofdgerechten!

Foto: Maarten van Roesel

• **Rob van Dijk heeft een voorkeur voor herkenbaar eten met een pure smaak.**

teit is zijn gevoeligheid voor de juiste ingrediënten. Rob heeft een goede smaakzin. Hij proeft feilloos wat er nog ontbreekt in een gerecht. Met soep en desserts heeft hij niets. Het gaat hem om het échte werk en dat zijn de hoofdgerechten!

Variaties

Meestal houdt hij het kookboek erbij. Hij werkt een eerste keer volgens een recept. De tweede keer vervangt hij meestal al ingrediënten uit het originele recept. Hij moet eerst een bepaalde basis hebben. Daarna zoekt hij naar variaties. Soms probeert hij gerechten uit die hij in restaurants heeft geproefd. Met de kok praten,

doet hij niet. Hij bedenkt zelf wat er in zit. In het gezin worden iedere maand de lekkerste recepten uit de allerhande gehaald. Zo hebben ze met z'n drietjes een lijstje van de meest favoriete recepten. Maar zijn voorkeur gaat uit naar gewoon herkenbaar eten met een pure smaak. Bij een geroosterde vis op de barbecue maakt hij absoluut geen saus. Dat vindt hij jammer voor de goede smaak van de vis.

Zoals het bij liefhebbers van lekker eten betaamd, stond er enkele weken geleden al boerenkool op tafel in het gezin van Rob. Daar hebben ze spijt van! Het was te vroeg in het jaargetijde. Het klopt precies wat er gezegd wordt volgens

Rob: "Eerst moet de vorst over de boerenkool!" De smaak van de boerenkool was nog niet goed genoeg.

Maakbaar

Het door Rob uitgewerkte recept is volgens hem 'maakbaar'. Dit gerecht kan in drie kwartier op tafel staan. Hij waarschuwt voor de juiste keuze van de gorgonzola kaas. Deze gorgonzola moet per se mild zijn vanwege de combinatie met de knoflook.

We zijn Rob dankbaar voor zijn bijdrage. En het stokje wordt door Rob doorgegeven aan een vrouw. Karin van de Kerkhof in de Gebroeders van Doornestraat. Zij zal zijn opvolger zijn in deze rubriek.

Kalkoenrolletjes met gorgonzolasaus

Benodigheden (4 personen)
 4 kalkoenschnitzels
 100 gram rauwe ham
 2 teentjes knoflook
 250 ml crème fraîche
 ca. 140 gram gorgonzola (milde)
 Groente naar keuze
 Boter en/of olijfolie
 Zout, Peper en Paprikapoeder
 Prikkers

Bereiding:
 Pluk de rauwe ham in kleine stukjes. Pers de knoflook uit en meng deze goed door de stukjes rauwe ham en laat het even rusten. Bestrooi de kalkoenschnitzel aan beide kanten met zout, peper en wat paprikapoeder. Leg het mengsel van de rauwe ham op de schnitzels en rol de schnitzels op. Zet het vast met prikkers. Let op, je moet het vlees nog wel kunnen keren in de pan. Verhit de boter of de olie (of beide) in de pan en leg daar de schnitzels in. Bak op hoog vuur tot ze mooi bruin zijn. Daarna het vuur omlaag draaien en ongeveer 20 minuten op een laag vuur laten bakken. Regelmatig omkeren.

Verwarm tegelijkertijd de crème fraîche in een pannetje. Snij de gorgonzola in kleine blokjes en voeg die aan de crème fraîche toe zodra die gesmolten is. Regelmatig even doorroeren. De kaas laten smelten, niet laten doorkoken.

Giet de saus over het vlees.

Je kunt het serveren met wat je wilt. In de zomer bijvoorbeeld een frisse salade. Je kunt ook denken aan broccoli, verse spinazie of verse paddenstoelen. Serveer het met een mooie, maar niet al te zware rode wijn.

door Wieger Cornelissen

Na het Millenniumfeest liet één van de organisatoren zich ontvallen nog wel eens zo'n knalfeest te willen organiseren. Maar dan wel met zonnig weer. John Elast hoorde die overpeinzingen en besloot mee te gaan helpen: "Ik herinnerde me de feesten die vroeger in het Gennepark werden georganiseerd en zo ontstond het idee van een feest met live muziek dat op de langste dag van het jaar zou moeten plaatsvinden." Dat leidde in 2001 tot het Midzomernachtfeest dat jaarlijks werd herhaald en intussen een zeer gewaardeerde traditie mag worden genoemd. In het begin

Midzomernachtfeest

werd nog niet gefocust op een specifieke doelgroep en werd gewoon een mooi feestje georganiseerd waarvan men hoopte dat het iedereen zou aanspreken. Een ontmoetingsplaats voor alle wijkbewoners is het nooit geworden omdat de senioren zich niet lieten zien. Ondanks enkele heldhaftige pogingen om voor de jeugd een aansprekend programma te bedenken, lieten onze junior wijkbewoners zich na de eerste edities ook steeds minder zien. Zo ontstond op den duur de formule van loungefeest voor de oudere jongeren die op de tonen van jaren-tachtigmuziek de dansvloer wilde opzoeken. Een feest met een vast publiek

Foto: Wieger Cornelissen

dat al vanaf het voorjaar reikhalzend uit begon te kijken naar de volgende editie. Voor enkele wijkbewoners leidde het feest tot te veel overlast. Daarom kozen we afgelopen

jaar voor een feest dat wat eerder begon en wat vroeger ophield. Hoewel de organisatoren het afgelopen Midzomernachtfeest nog moeten evalueren, vallen slechts positieve reacties

te noteren uit hun monden. Maar ook de bezoekers waren afgelopen jaar weer razend enthousiast.

Je zou bijna vanzelfsprekend aannemen dat deze gouden formule doorgetrokken wordt en wij ook in 2010 weer een knalfeest krijgen aangeboden. De organisatoren twijfelen echter nog. Sommigen, zoals René de Kruijff, Roger Beckers, John Elast en Inge Marcelissen zouden nu al voor de tiende keer de organisatie op zich moeten gaan nemen. Inge meent: "Hoewel de organisatie ook gezellige kanten heeft dreigt de routine toe te slaan." René voegt daar aan toe: "ik wil er ook voor waken dat wij een instituut worden. Dat weerhoudt potentiële organisatietalenten ervan om zich aan te melden en die willen we er juist graag bij hebben".

• **Het Midzomernachtfeest op het Burghplein afgelopen zomer.**

In oktober vertrok Sofie van Roessel (18) uit de Gebroeders Van Doornestraat voor vijf en een halve maand naar Burkina Faso om daar vrijwilligerswerk te gaan doen. In juli werd in onze buurt nog 2.000,- euro ingezameld met een sponsorloop voor 't goede doel in dit Afrikaanse land. Voor onze buurtkrant schreef Sofie haar avonturen in de eerste maand van haar reis op.

door Sofie van Roessel

16 november 2009
Ouagadougou

Iedere ochtend rond half zes word ik wakker van een haan die vrolijk de dag verwelkomt, blaffende straathonden of een Imam die luid schallend het ochtendgebed aankondigt. Na een koude douche, een kopje thee en een stukje stokbrood spring ik op mijn fietsje op weg naar mijn project. Ik moet ongeveer 20 minuten fietsen over een stoffig zandweggetje vol kuilen en stenen. Door de zon die fel brandend aan de hemel staat, verschijnen de eerste zweetdruppels alweer op mijn voorhoofd.

Mooré

Onderweg word ik continu nagekeken en nageroepen door mannen, vrouwen en kinderen die allemaal even mijn aandacht willen. Ze schreeuwen 'nasara, nasara' wat "blanke" betekent in het Mooré, de meest gesproken Afrikaanse taal van Burkina Faso.

Ik werk bij "Le Baobab", een opvangweeshuis waar vijftien kinderen wonen. Het is tevens ook een plek waar kinderen studeren en spelen, en het is

Avontuur van Sofie in Burkina Faso

"Nasara!, nasara!"

Foto: Raymond Traoré

vier ochtenden in de week een schooltje kinderen van 3 t/m 5 jaar.

Als ik de poort open, kijkt een twintigtal grote, bruine, nog slaperige oogjes mij aan. De kleintjes zijn echte schatjes, maar het werk met hen is lastig want ze spreken alleen Mooré en zijn heel druk.

Om half twaalf ga ik weer naar huis om te eten en siësta te houden. Ik verblijf bij een erg leuke Burkinese familie; een vader, een moeder, drie zusjes van 15, 9 en 5 jaar en een broertje van 10 jaar.

's Middags werk ik met oudere kinderen. Ik help ze met reke-

nen of taal en we doen samen spelletjes. Het werk met hen vind ik leuker omdat zij wel Frans spreken en ik me nuttiger voel dan bij de kleuters.

's Avonds eten we tō, een geleachtige maïspaté met een slijmerige vissaus erover, wat je eet met je handen. Niet mijn lievelingseten, maar het is dé Burkinese specialiteit.

Na het eten doe ik nog een spelletje met mijn broertje en zusjes en dan is het alweer tijd om mijn bedje op te zoeken. Morgen belooft weer een drukke dag te worden!

In Burkina Faso is driekwart

van de bevolking analfabeet. Eenvijfde deel van de bevolking is ondervoed. De gemiddelde levensverwachting is 47,5 jaar en jaarlijks sterven er 300.000 kinderen onder de 5 jaar. Ruim 80 procent van de bevolking leeft van minder dan € 1,60 per dag.

Ik blijf me verbazen over hoe anders het leven hier is en soms kan ik bijna niet geloven dat we allemaal op dezelfde aardbol leven. De luxe en welvaart die we in Nederland hebben; een wereld van verschil. Ik wil iedereen nogmaals bedanken die zijn steentje heeft bijgedragen aan de ingezamel-

• Sofie: "De kleintjes zijn echt schatjes".

de 2000 euro. Ik ben druk bezig hier een goede bestemming voor te vinden. Een deel van het geld zal gaan naar Le Baobab voor o.a. voedsel, medicijnen en schoolspullen. Een ander deel zal gaan naar een opvangplek voor verstoten zwangere tienermeisjes en een tehuis voor kinderen met een verstandelijke beperking.

Op www.svr.waarbenjij.nu houd ik een weblog bij over mijn avonturen inclusief een paar foto's.

A bientôt, Sofie

door Werkgroep Parkeren

S traten vol blik, auto's op de stoep, lang zoeken naar dat laatste vrije plekje ver van je voordeur. Soms lijkt het Witte Dorp net een grote stad. Een aantal bewoners sprak zelfs al van een heus parkeerprobleem in de wijk. Maar hoe groot is dat probleem nu eigenlijk? Een onderzoek onder de lezers van deze krant moet antwoord geven op deze vraag.

Het is alweer even geleden dat de gemeente een informatieavond organiseerde over nieuwe verlichting in de wijk. Na afloop van de presentatie gaat het ook nog even over

Parkeerproblemen in de wijk?

• Biedt een handjevol extra parkeervakken - zoals hier aan de 1e Wilakkersstraat - soelaas voor 'parkeerkrapte'?

Foto: Paula van Overveld

parkeren. En dat onderwerp blijkt nog meer aan te spreken dan de nieuwe lichtmasten. Een werkgroep parkeren is geboren. Al snel gaat het dan over allerlei mogelijke oplos-

singen en daarbij worden ook onconventionele ideeën niet geschuwd.

In de zomer meldde deze krant dat een informatieavond over de problematiek aanstaande

was. De werkgroep moest het wel doen zonder steun van de Stichting Witte Dorp. Dat hield liever nog even afstand. Het idee van de bijeenkomst werd even geparkeerd. De vraag die steeds weer naar voren komt, is hoe de buurt tegen dit onderwerp aankijkt. Met andere woorden, is er wel een parkeerprobleem? En kunnen we daar wat aan doen? Tijd voor een inventarisatie in de wijk.

Onderzoek

De werkgroep heeft een korte enquête opgesteld waarmee de mening van de buurtbewoners

wordt gepeild. Afhankelijk van de uitkomsten krijgt het initiatief een vervolg. Natuurlijk hoopt de werkgroep dat de informatieavond er komt. Met het oog op de toekomst en het groeiend aantal auto's wil men graag op tijd discussiëren over oplossingen. Maar eerst zijn de bewoners aan zet. Gezien de grote betrokkenheid bij het onderwerp verwacht de werkgroep heel veel ingevulde enquêtes te ontvangen.

Iedereen die nieuwsgierig is hoe de buurt denkt over de parkeerproblematiek, moet de site van het Witte Dorp in de gaten houden. De resultaten van de inventarisatie worden medio februari verwacht. Daarna besluiten de initiatiefnemers hoe het verder gaat.

"Mensen zijn hier echt aardig"

Daan van 15 maanden was eigenlijk als eerste aan 't 'inburgeren' toen hij samen met zijn ouders Rolf Koole en Chantal Koelewijn vanuit Utrecht naar Eindhoven verhuisde. Dat was vorig jaar augustus. Zijn lidmaatschap van de PSV Phoxy Club voor juniorsupporters – hem geschonken door zijn oom – lag hem al op de deurmat aan de 2e Wilakkersstraat op te wachten. Ze hebben inmiddels hun eerste lichtjesroute beleefd en voelen zich al aardig thuis in het Witte Dorp en in Eindhoven.

door Paula van Overveld

Rolf pendelde al een jaar lang op en neer naar de Hightech Campus, waar hij bij Philips Research onderzoek doet in de chiptechnologie. Naar eigen zeggen voor hem als chemicus de mooiste plek om te werken. "Forenzen is tot daaraan toe, maar ik wilde gewoon meer bij Daan zijn", vertelt Rolf. Chantal is huisarts in opleiding, koos voor haar studie het Radboud in Nijmegen en kon een opleidingsplaats in

Foto: Paula van Overveld

• Chantal, Rolf en hun voetbalminnende zoon Daan voor hun nieuwe huis aan de 2e Wilakkersstraat.

Eindhoven krijgen. Een verhuizing richting Eindhoven bleef dus niet uit. "Bovendien woonden we twee hoog, zonder tuin of balkon en zonder parkeergelegenheid maar wel

een busbaan voor de deur. We waren dus sowieso toe aan een verandering."

Liters verf

Collega's van Rolf tipten hem

over leuke wijken in Eindhoven. Samen met Chantal stapte hij vanuit het station op de fiets op jacht naar hun favoriete woonplek in de lichtstad. Het Vonderkwartier, de Schrij-

versbuurt en het Witte Dorp kwamen hoog op hun lijstje. "We waren redelijk snel verkocht toen we hier voor de tweede keer rondfietsten en al die kinderen en jonge men-

**Nieuw
in de wijk**

sen zagen op het Burghplein", aldus Rolf. "We zijn voor dit huis gevallen omdat het er goed uitzag. Een nieuwe keuken was de grootste ingreep en verder gingen er liters verf doorheen. Toen we het kochten wisten we niet eens dat de overdrachtsbelasting ons bespaard bleef. Een nieuwe regeling voor rijksmonumenten en wel een heel leuk cadeau-tje."

Voetballers

En moesten ze wennen? Chantal: "Niet echt, het voelde direct vertrouwd als je zo door de stad fietst. Misschien klinkt het cliché, maar de mensen vind ik hier echt aardig." Zonder het vele reizen hebben ze veel meer tijd voor henzelf. Ze zijn enthousiast over het vele groen en de bossen in de omgeving. Ook maken ze al dankbaar gebruik van het Burghplein. "Er zijn daar veel andere kinderen die dan met Daan spelen." En voetbalsupporter Daan...? Die heeft een en al oog voor de voetballers in de bak.

Bewoners zijn trots op nieuwe pannen

door Karel Smit

We zijn er best een beetje trots op: de bewoners van de huizen aan de Petrus Dondersstraat 25 tot en met 55. Met een werkgroep van vijf bewoners voor de coördinatie, zijn in de eerste helft van 2009 alle 16 huizen voorzien van nieuwe dakpannen.

Samen met de firma Meulendijks uit Mierlo is de voorbereiding van dit project in 2008 gestart, waarbij de belangrijkste stap de toestemming van alle huiseigenaren was. In januari van dit jaar is de vervanging van pannen en latten begonnen, waarbij soms ook van de gelegenheid gebruik werd gemaakt om een schoorsteen te laten vervangen, dakisolatie te laten aanbrengen of een reparatie aan een dakkapel te

laten uitvoeren. De samenwerking met de mensen van Meulendijks is over het algemeen soepel verlopen, hoewel we de doorlooptijd van een half jaar - januari tot juli - wel erg lang vonden (een aandachtspunt voor een volgend project!). En ja, er was overlast van het materiaal en de containers, die in de parkeervakken en op de stoep stonden.

Fijner wonen

In de evaluatie van het project sloeg de wijzer door naar 'positief'. Als werkgroep kunnen we andere Witte Dorp-bewoners alleen maar aanbevelen om bij elkaar te gaan zitten om hetzelfde te doen. Het kost best wat geld (dat gedeeltelijk fiscaal aftrekbaar is), maar de oude pannen zijn echt aan vervanging toe. Firma Meulendijks is hierbij een uitstekend ingewerkte partner. Een bijkomend voordeel van zo'n project: de contacten tussen

Foto: Karel Smit

de bewoners worden versterkt (of ontstaan er door), waardoor het nog fijner wonen is in onze wijk!

De werkgroep bestaat uit: Fons de Breet, Leon van Gorp, Jeroen Lebon, Karel Smit en Moniek van de Wiel

• Huizen aan de Petrus Dondersstraat worden voorzien van nieuwe pannen.

Op 16 oktober 2009 is Rosalie op 50 jarige leeftijd overleden. Vrouw van Niels en moeder van Abel en Ane-moon. Zij was een zeer bijzondere vrouw met grote kwaliteiten en een warme persoonlijkheid. Zij heeft in de jaren '80 als secretaris van het bestuur een grote bijdrage geleverd aan het succes van de activiteiten van Stichting Witte Dorp de Burgh. In die periode is gestart met het Onderhoudsfonds en is in 1989 het 50-jarig bestaan van de wijk gevierd. Daarna is ze met Niels verhuisd naar Waalre.

Begin jaren '80 is de Stichting Witte Dorp opgericht, voortkomend uit de stichting Centrale Antenne St. Odulphusstraat. Doel was destijds de inrichting van de openbare ruimte (parkeren aan twee zijden in plaats

In memoriam

Rosalie Wibier-Maas

van een in de St. Odulphusstraat en Odastraat), de sloop en bebouwing op het DAF terrein (later Witte Burgh) en het starten van een onderhoudsfonds en een algehele nulpunt voor de gehele wijk!

Het hoogtepunt in die periode is de oprichting van de Vereniging Onderhoudsfonds en ondertekening van de 12-jarige contracten met individuele deelnemende eigenaren, het binnenhalen van grote bedragen subsidie daarvoor, de festiviteiten rond het 50-jarig bestaan, het Boek 50 jaar Witte Dorp en de verjaarskalender (die er toch kwam), de Vin DU DOK, Village Blanc, de artikelen in de landelijke bladen tot en met de taart voor de 100 gehaalde deelnemers in het fonds waardoor de subsidie een feit werd

(toen er binnen het bestuur zelfs een weddenschap was afgesloten dat we dat nooit zouden redden...).

Gedurende al die jaren was haar adres een thuisbasis voor het wel en wee, de successen maar ook de tegenslagen die het bestuur te verduren kregen. Bij haar kon er positief getankt worden! De SIGMA prijs van staatssecretaris Heerma op 9 november 1990 in de Beurs van Berlage in Amsterdam was een beloning en tevens een soort re-unie waarvoor Rosalie weer alles had geregeld. Een landelijke erkenning waar zelfs Cas de Haan senior voor meereisde met zoon Cas (nu senior) evenals het voltallige gemeentelijke team, AMEV als grote verhuurder, Van der Meeren en natuurlijk ons bestuur. Het vertrek van Rosalie en Niels uit de

• Rosalie Wibier-Maas.

wijk begin jaren '90 was de afsluiting van een zeer actieve periode van de Stichting Witte Dorp niet in de laatste plaats door de ongelofelijke inzet van Rosalie.

Cees Donkers

door Paula van Overveld

Praktijk in de wijk:

Door Pilates strak en soepel

Bewegen en het overbrengen ervan zit haar in het bloed. Het is de slanke Carine Kennedy aan te zien. Ze doceerde tientallen jaren jazzballet, aerobics, steps en sinds vorig jaar Pilates. In haar eigen studio Essenz aan de 1e Wilakkersstraat 35.

Zo'n 35 jaar geleden startte ze haar carrière als jazzballetjuf bij Nelleke Valentijn. Ze ging er tien jaar tussenuit om zich op haar moedertaak te richten. Om haar lijf 'in shape' te houden, volgt ze zelf ook altijd lessen. Maar ze wilde wat anders en ging op zoek naar een bewegingsvorm die beter bij haar paste. Ze ontdekte Pilates en was direct verkocht. Ze belandde op een gegeven moment op de Pilates opleiding 'Pilates Link' en bekwaamde zich in de klassieke Pilates-methode; specifiek voor lessen 'op de mat'. Dit deed ze puur voor zichzelf. Gaandeweg de opleiding werd

• Carine Kennedy in haar Pilates-studio aan de 1e Wilakkersstraat: "Ik houd wel van dat kleinschalige, anders gaat het ten koste van de persoonlijke begeleiding."

Foto: Paula van Overveld

Wat is pilates?

De methode, ontwikkeld door de Duitse Joseph Pilates, zorgt voor de ontwikkeling van alle spiergroepen, maar richt zich vooral op de spieren rond het bekkengebied: buik-, onderrug-, bekkenbodemp- en bilspieren: het zogenaamde 'powerhouse'. Het is een milde bewegingsvorm waarbij de bewegingen rustig en gecontroleerd worden uitgevoerd. Ademhaling is een belangrijk onderdeel van Pilatus. Het inspanningsniveau kan heel hoog zijn maar je raakt er nooit van buiten adem.

ze steeds enthousiaster. "Dit is een bewegingsvorm waar ik helemaal in geloof. Het begon weer te kriebelen", vertelt Carine. Van het een kwam het ander. Zomer 2008 rondde ze haar opleiding af. Ze keek om zich heen en vond al vrij vlot haar studio aan de 1e Wilakkersstraat, die ze vorig jaar september betrok en heel sfeervol inrichtte.

Strak en soepel

Voor Carine was het een logische stap om nu haar eigen studio te starten en dus eigen baas te zijn. "Het leuke aan deze plek vind ik dat ik lek-

ker in Stratum zit en ook nog eens in een hele leuke wijk. Er komen veel mensen uit deze buurt, maar ook uit Tuindorp en de Elzent. Het is natuurlijk ideaal als je hier met je handdoekje onder de arm zo naar toe kunt lopen of fietsen."

Dat haar Pilateslessen aanslaan mag blijken uit het feit dat Carine binnen een jaar tijd al een kleine honderd leerlingen heeft en de hulp in moet roepen van twee docenten. Tijdens haar lessen is ze zorgzaam voor haar leerlingen, terwijl ze haar mantra herhaalt: "Squeeze je billen, trek je navel in en adem door." Dat

alles voor het beste resultaat: een strak en soepel lijf.

Ook privé-les

Haar groepen tellen hooguit acht personen. "Ik houd wel van dat kleinschalige, anders gaat het ten koste van de persoonlijke begeleiding." Haar doelgroep is heel breed: man, vrouw, dik, dun, jong en oud. Haar jongste leerling is 16 en de oudste 76 jaar. "Ook heb ik best wat mensen waarbij de rug niet zo soepel is of die lichte schouder-, rug- en nekproblemen hebben. Om de rug soepel te houden, verwijst ook de osteopaat van de over-

kant de patiënten die dat nodig hebben, naar Carine door. Buiten de klassikale lessen geeft Carine ook privé-les aan mensen die hun eigen tijd willen bepalen, sneller resultaat willen of met een specifieke lichte blessure kampen. "Eén-op-één werk je natuurlijk heel gericht, dat is echt maatwerk. Ik kan dan heel nauwkeurig de ontwikkeling van iemand volgen. Dat vind ik mooi en ik zou dat ook graag verder willen uitbouwen."

Voor meer informatie over lessen, tijden en tarieven zie: www.essenzpilates.nl info@essenzpilates.nl

Fluitconcert voor Sinterklaas

Foto: Maarten van Roesel

Foto: Paula van Overveld

Paula van Overveld

Tientallen kinderen met hun ouders trotseerden de regen om de Sint in te halen in het Witte Dorp. Maar, niks geen Sint op het Burgh-

plein. Wel twee zwarte pieten en een hulppiet die zich hadden verslapen. Het snoepgoed dat ze direct uitdeelden, maakte veel goed. In optocht ging het naar de Blokhut

waar de Sint alle kinderen al opwachte. Met hun meegebrachte ballonnen, bedoeld om de klus van Versierpiet te klaren die voor straf op de boot zat, werd de Blokhut direct versierd. De stemming

zat er goed in. Het liep uit op een fluitconcert, waar de Sint zelf voor gezorgd had. Want alle kinderen kregen van de goedheiligman een kleurige blokfluit die natuurlijk meteen werd uitgetroefd.

Afgelopen zomer bezochten drie jeugdvriendinnen 'hun' Witte Dorp. Ze zijn er geboren en getogen en eentje vond er haar echtgenoot. Het werd een reis terug in de tijd voor: Ottoline van Waveren van Burghplein 7, Joke Beljers van Sint Leonardusstraat 2 en Joke Smits van Burghplein 19. Gastreporter Hans Hoekstra bezocht Ottoline later ook nog bij haar thuis in het Twentse dorp Enter. Hij keerde terug met vele verhalen en stapels oude foto's.

door Hans Hoekstra

De bewoners van Burghplein 7, waar Ottoline samen met haar ouders, broer Tom en zus Hanneke woonde, waren helaas op vakantie. Joke Beljers had meer geluk. Huub Smulders, de huidige bewoner van 'haar' huis aan de Sint Leonardusstraat 2, nodigde Joke uit samen met haar vriendinnen. Het trio was ook welkom bij de burens. Ze herkennden de bakelieten deurklink, de zwarte ronde bel en de brievenbus 'met het hokje erachter'.

Versierde step

Naast de garage van Ottoline's ouderlijk huis aan Burghplein 7, herkent ze de conifeer die haar vader daar plantte in 1941. "Zelfs de ligusterheg is er nog, met het betonnen

In Witte Dorp geboren vriendinnen halen herinneringen op

Even terug in de tijd

• Sleetje rijden in 1948 in het Witte Dorp, waarachter de 'bewoonde wereld' toen ophield.

randje eronder. Ik zie me nog knippen aan die lange heg. En de trap in ons huis zou ik zo met mijn ogen dicht op kunnen lopen." De bloemen die ze 's winters zag, kwamen niet uit hun tuin: "Boven was er bij ons, met uitzondering van één kamer, geen verwarming. Op mijn slaapkamer stonden de ijsbloemen vaak op de ramen. Beneden stond de kolenkachel. Als die brandde, gingen de schuifdeuren dicht om de warmte zoveel mogelijk te benutten."

Ottoline vond destijds haar echtgenoot Maarten van Alphen in het Witte Dorp. Hij is er ook geboren, om precies te zijn aan de 2e Wilakkersstraat 7, in 1948. Nu wonen ze samen in Twente. Ottoline, die al sinds 1966 weg is uit

de buurt, vertelt er over haar jeugdhinneringen. Zoals het feest dat de buurtvereniging tien jaar na de bevrijding organiseerde: "Ik mocht met een versierde step meedoen aan de optocht. Maarten won verkleed als konijn Buizerd, uit Bolke de Beer, een prijs."

Aan de deur

Bij Ottoline kwam nog een melkboer aan de deur, met paard en wagen: Jan Maasak-

Foto: Hans Hoekstra

Foto's: Thomas Johannes van Waveren

ren: "Hij liep met de fiets aan de hand vodden te verzamelen, terwijl hij heel hard zong 'todduludu'."

Parkeerproblemen bestonden destijds niet in het Witte Dorp. Er waren nog niet veel auto's. Ottoline: "En de auto's die er waren, werden in de winter gebruikt om sleetjes aan te binden. Spannend als je dan achteraan zat, want dan kieperde je soms om in de bocht. En zoals veel kinderen uit die tijd, heb ik op de vijver achter kasteel De Burgh nog leren schaatsen."

Winkelen

Weer even terug naar de drie vriendinnen. Ze hebben nog even 'gewinkeld' aan de Heerzerweg, voordat ze Eindhoven verlieten, om terug te keren naar huis: Joke Smits naar Friesland, Joke Beljers richting Amsterdam en Ottoline dus naar Twente. Ze memoreren wat er daar vroeger allemaal zat. De Knoop, groenteboer Muller en visboer Koelewijn. Ja, de vader van de Eindhovense rockstar Peter Koelewijn. Aan de andere kant zat drogist Mandigers, een lange smalle winkel. Propvol, ze verkochten er volgens Ottoline echt alles.

Van die stapels oude foto's, geschoten door Ottoline's vader die een fervent amateur-fotograaf was, zullen we nog het nodige terugzien in volgende nummers van De Witte.

• Ottoline van Waveren als tweejarige kleutertje geflankeerd door haar oma en moeder in 1949.

kers van Campina. "De melkdoppen op de flessen gewone melk spaarden we voor de kinderen in Afrika. Hij verkocht ook losse melk, waarvoor je dan een pannetje meegaf." Jarenlang ging ze met de melkboer mee, want dan mocht ze op het paard zitten. Behalve de melkboer kwamen ook de groenteboer, schillenboer, bakker Maas, de koekman, wasserij Ozon voor de lakens, een oude man in een rolstoel met garen en band én Jantje Todduludu langs de deu-

• Maarten van Alphen en Ottoline van Waveren, vormen een van de Witte Dorp-echtparen.